

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ολιβερά ἀστείτης — ἀλλ' ἀστείτης — ἐλέγη ἐπὶ τῷ ἀγγέλματι τοῦ θανάτου τοῦ **Γεωργαντάρου Ἰακωβάτου**.

Εἶναι παροιμιωδῶς γνωστὴ ἡ μέχρι μονομανίας ἀδελφικὴ συμβίωσις τῶν τριῶν Ἰακωβάτων. Ὅ,τι ἔπραττε ὁ εἷς, ἔπραττε καὶ ὁ ἄλλος.

Ἐπὶ ταῖς ἀναμνήσεσι ταύταις ἐσκέφθη εἰς :

— Τί παράξενο τὸν Γεωργαντάρου νὰ τὸν ἀκολουθήσουν εἰς τὸν τάφον καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ του !!

Σπουδαία διαφωνία ἠγέρθη μεταξὺ ἐνὸς πρῶην καὶ ἐνὸς νῦν βουλευτοῦ Ἀττικῆς, τοῦ κ. Φιλήμονος καὶ τοῦ κ. Ζυγομαλά, ἂν ἡ θάλασσα ἀνήκει εἰς τοὺς ναύτας ἢ ἂν ἀνήκει εἰς τὰ πλοῖα.

Ἐν τῇ σπουδαίᾳ αὐτῇ διαφωνίᾳ ἐλησημονήθη ὅτι ἡ θάλασσα ἀνήκει ἀπλούστατα . . . εἰς τὰ ψάρια !

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΠΥΡΓΩ

16 Δεκεμβρίου 1882.

Φίλιππος Μὴ Χάνεσαι.

Ἔχομεν χειμῶνα μὲ βροχὰς συνεχεῖς, αἵτινες μᾶς κρατοῦσιν ἐν φυλακῇ. Οἰκουροῦμεν λοιπὸν μὴ δυνάμενοι, ὡς ἐκ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τῶν ὁδῶν νὰ ἐξέλθωμεν, καὶ πίνοντες ἀφρωδέστατον ῥητινήτην συζητοῦμεν περὶ πολλῶν οἰκογενειακῶς, ὅχι ὅμως καὶ θορυβωδῶς ὡς ἐν τῇ Βουλῇ. Ἀναλύομεν τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Τρικούπη καὶ τοῦ κ. Καλλιγηᾶ, καὶ βλέπομεν, ὅτι δι' αὐτῶν ἀναμορφοῦται τὸ Κράτος καὶ ἰδρύεται ἡ βασιλεία τῶν βυθολογικῶν ἐπιχειρήσεων. Τιμωρεῖται ἡ ἐργασία, καὶ ὑποστηρίζεται ἡ κυβερσία. Καὶ τοῦτο ὅπως ἐπιτευχθῆ καὶ δικαίως τὸ ἰσοζύγιον τοῦ προϋπολογισμοῦ, τὸ ὅποιον θὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὴν χρεωκοπίαν! Καὶ συζητοῦντες, ἐξετάζοντες, ἀναλύοντες τὰ νομοσχέδια ταῦτα ἀνακράζομεν ἐκ ψυχῆς: Μὴ χειρότερα!

Δόξα λοιπὸν τῷ Τρικούπῃ καὶ τῷ Καλλιγηᾷ τῷ ἰσοζυγιστῇ! Δόξα τῷ Ῥάλλῃ τῷ διαβεβαιούντι, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι λειτουργεῖ. Ἀρκεῖ, ὅτι λειτουργεῖ, καὶ ἀδιάφορον ἄνευ δικαστῶν, καὶ ἂν χιλιάδες ὑποθέσεων ποινικῶν τε καὶ πολιτικῶν εἰσὶν ἐκκρεμῆς μόνον εἰς τὸ καλούμενον Πρωτοδικεῖον τῆς Ἡλείας. Τοῦτο ἴτως συμβαίνει ἐδῶ ἕνεκα τῶν συχνῶν μεταθέσεων τῶν δικαστῶν, τοὺς ὁποίους ἡ δικαιοσύνη τοῦ ὑπουργοῦ διώκει ἐντεῦθεν φειδομένη, φάινεται, τῆς ὑγείας τῶν.

Χωρὶς δὲ νὰ τυρβάζωμεν τέλος περὶ πολλά, οὐδὲ νὰ λεπτολογῶμεν ἐπὶ τῇ ἀρπαγῇ τῆς κῆρας τοῦ Παρέδρου τοῦ χωρίου ἁγίου Ἰωάννου, ὑπὸ τοῦ ἐκεῖ Δημοδιδασκάλου, καθ' ἣν ἡμέραν ὁ κ. Λουδοβίκος ὠμίλει περὶ παιδείας ἐν τῇ Βουλῇ, καταφεύγομεν ὅταν δυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τῶν οἰκιῶν, εἰς τὰ ὁδοκακροφενεῖα, εἰς τὸ χρηματιστήριόν μας, καὶ ἐκεῖσε εὐρίσκομεν ἀναψυχὴν παίζοντες τὸ Φαραῶ καὶ συζητοῦντες περὶ τῶν σταφίδων, αἵτινες εἰσι τὸ κύριον ἡμῶν μέλημα. Καὶ δικαίως. Διὰ τῶν σταφίδων ἐγγίνεμεν οἰκουραῖοι, διατηροῦμεν κερρῆσαντῶν μὲ ἀυλητρίδας καὶ ὄρχιστρίδας, καὶ ἄλλα ἔτι ἱερὰ ἄνυλα, ἅτινα οὔτε τοῦ πρώην Ἐπάρχου κ. Παναγιώτου ἢ ἀσέβεια ἐδυνήθη νὰ βεβηλώσῃ.

Καί, αἱ σταφίδες μᾶς ἔκαμαν λιμένα, μᾶς κατεσκεύασαν σιδηρόδρομον, ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν δρόμους ἄλλους, μᾶς φέρουν τόσα ἀτυμπίαι εἰς Κατάκωλον, τῶν ὁποίων οἱ πράκτορες διὰ τὴν ὀρέων ἀρπάζοντες τὴν σταφίδα, μεταγούν διὰ τούτων εἰς τὴν παμφάγον Ἀλβιόνα, εἰς τὴν φυλλοξηροῦταν Γαλλίαν καὶ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Διὰ τὴν ἐξουσίαν δὲν μᾶς μέλλει Ἀφίνομεν ἄλλους περὶ αὐτῆς νὰ συζητῶσι, νὰ τὴν λατρεύοσι, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ τὴν ἐκμεταλλεύονται. Καὶ δὲν εἶναι ἡ ἐξουσία μεταλλείων τραπεζικῶν, λιμναϊκῶν, γεωπονικῶν, ἀδαμαντίνων καὶ σιδηροδρομικῶν ἐπιχειρήσεων; Δὲν εἶναι ἀξία λατρείας, ἀφ' οὗ τόσοι τυχαῖοι δι' αὐτῆς ἀνεδείχθησαν; Δι' αὐτὸ δὲ καὶ οἱ ἐραταὶ αὐτῆς ἀδιαφοροῦσιν εἰς ὅσα ἡ μοχθηρὰ τοῦ κόσμου γλώσσα διαλαεῖ κατ' αὐτῶν. Ἐρωτήσατε τὸν ἀναστάντα Κομμουνδούρον ὑπὲρ οὗ πάνδημον ἱεροτελεστίν διὰ τὴν ὑγείαν αὐτοῦ ἐτελέσαμεν, τὸν Τρικούπη καὶ τόσους ἄλλους ἀνομολογοῦντας τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων μου.

Εἶναι γλυκεῖα ἡ Ἐξουσία, καὶ ἄς γεύονται τ' ἀγαθὰ τῆς οἰβλάτραις τῆς. Ἡμεῖς εἴμεθα εὐχαριστιμένοι μὲ τὴν σταφίδα μας καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ μας καὶ οὐδέποτε παραπονούμεθα κατὰ τῶν πολιτευομένων. Μόνον ἡ ἀναπαρεδὶὰ θὰ μᾶς ἀνοίξῃ τὰ ῥυμάτια, καὶ τότε θὰ ἴδωμεν τὸ βάραθρον εἰς τὸ ὅποιον οὗτοι μᾶς ὠθοῦσιν.

Ἐνεκα τῶν βροχῶν ἔχομεν καὶ πλημμύρας. Θέλω δὲ δι' ἐπομένης γράψῃ ὑμῖν περὶ τῶν καταστροφῶν, ἃς ἐπήνεγκεν ἐκ τούτου ὁ ἐγγὺς ἡμῶν ποταμὸς

Ἄλφειός.

ΑΝΘΥΛΛΙΑ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὅτι ὀλιγώτερον φυσικὸν ὑπάρχει ἐν τῇ φύσει. Εἶναι μέγας τις ἀντάρτης, ἐλθὼν ἄγνωστον πόθεν καὶ βαίνων ἄγνωστον ποῦ ;

Μόνον οἱ Γάλλοι γνωρίζουσι νὰ ὄσι πνευματωδῶς εὐθήεις.

Ἡ εὐνοια εἶναι ἡ ἀμοιβὴ τῆς ἀνανδρίας.

Οὐδὲν παράδοξον ἂν ὀλίγοι ἄνθρωποι ἔχωσιν, ὡς τυπικῶς λέγομεν, «καρδίαν εἰς τὴν γαστέρα» ἀφ' οὗ ὑπάρχουσι τόσοι καὶ τόσαι, οἵτινες ἔχουσι . . . τὸ ἐναντίον.

ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Τὸ γνωστότατον βιβλιοπωλεῖον **Κωνστ. Ἀντωνιάδου**, Ὄδος Ἐρμού, εἰσάγει κατ' ἔτος νεωτερισμοὺς δώρων διὰ τὰ παιδιά, δώρων διασκεδαστικωτάτων καὶ ἐν ταύτῳ διδακτικῶν. Τοσαῦτα εἶναι τὰ ἐκ ξύλου Ἑλληνικά καὶ Γαλλικά Ἀλφάβητα, διασκεδαστικώτατα Λεξιπαίγνια (Jeux de mots), Παιράματα, Λαχεῖα, Ἴπποδρόμια, ὠραιότατα κινητὰ θέατρα μετὰ καὶ ἄνευ μουσικῆς, Διαβολικά παιγνίδια καὶ πολλὰ ἄλλα εὐμορφα πράγματα.

Συνάμα διοργάνισε τὴν καλλιτέραν συλλογὴν τῶν **Εἰκονογραφημένων** διὰ παιδιά βιβλίων. Εἶναι μὴ χαρὰ νὰ τὰ βλέπη τις.

Ἡ δὲ συλλογὴ τῶν χρυσοδεμένων βιβλίων, οἷον τὰ νέα τοῦ Jules Verne, τοῦ Ἄνδερσεν, τὰ ὠραιότερα μυθιστορήματα, τὰ κλασικά, τὰ πλεῖστα μὲ εἰκόνας τῶν πρωτίστων ζωγράφων, εἶναι ἐκ τῶν ἀρίστων.